

Prædiken i Den Evangelisk-Lutherske Frikirke, Gratiakirken, 2. juli 2023.

Prædikant: Pastor Jais H. Tinglund, Grace Lutheran Church I Greybull, Wyoming.

Prædikenen kan høres på Gratiakirkens YouTube-kanal: <https://youtube.com/@gratiakirken>

Fjerde Søndag efter Hellig Trefoldigheds Fest Romerbrevet 7:1-13

Er Gud ond? Det ville de fleste af os nok have svært ved at få os selv til at sige, at Han er; ja, det vil sige, mange af dem, som siger, at Gud ikke eksisterer, har af en eller anden grund også meget travlt med at tale om, hvor ond Gud er, selv om Han altså ikke eksisterer, hvis man skal tro dem, men det skal man jo så heller ikke.

Men hvad med Loven? Er Loven ond? Ja, det er der til gengæld mange, der siger, også mange som også siger at de tror på Gud; der er for eksempel mange som siger, at det er ondt at sige, at en gift kvinde er bundet til sin mand så længe han lever, og først er fri til at blive en andens når han dør, og ikke når som helst hun får lyst til det. Og som vi hører det i dag, er det lige netop det, Loven siger. Derfor er der så også dem, som siger, at Loven er ond, og at Guds godhed netop betyder, at Loven ikke gælder. Nogen siger, at det netop er dét, vi skal lære af det, vi hører i dag, når Apostlen skriver, at vi er døde fra Loven og løst fra Loven. Nogen siger, at det er det, Evangeliet er, og kristendom: at vi er frie til gøre og opføre os præcis som det passer os, og for den sags skyld også frie til ikke at være kristne og tro på God, eller overhovedet interessere os for Ham.

Men Apostlen skriver jo netop *ikke*, at det ikke passer, at en gift kvinde er bundet til sin mand, så længe han lever, og først er fri til at blive en andens, når han dør; tydeligvis ser han det ikke som på nogen måde i modsætning til Evangeliet, eller kristendommen. Og om Loven i al almindelighed skriver han, at *Loven er hellig, og budet helligt og retfærdigt og godt.*

Og selvfølgelig er Loven hellig og retfærdig og god; hvordan kunne den være andet, når den er fra Gud, som selv er hellig og retfærdig og god?

I Loven lærer Gud os, hvad der er Hans evige og uforanderlige vilje. Ja, det vil sige, det gør Han i den del af Loven, nogle kalder *moralloven*; dele af det, vi kalder *Loven* i Det Gamle Testamente var kun givet til det gamle Israel, som en del af det eksperiment, det folks historie var. Og eftersom det eksperiment nu har gjort det klart, at et rige af denne verden, regeret af syndere, ikke rigtigt kan være Guds Rige, end ikke med de strengeste regler for, hvordan samfundet skal reguleres, og at syndere ikke kan holde sig rene over for Gud ved at følge forskrifter for, hvad man må og ikke må spise, eller røre ved, nu har Gud erklæret, at den slags regler har udjænt deres formål.

Men den del af Loven, vi har for os i dag, er De Ti Bud, og alt det, som følger af De Ti Bud. Og hvad den del af Loven lærer os, er Guds evige og uforanderlige vilje. Den afspejler Guds godhed, hvordan Han selv er, og hvordan det altid var Hans vilje, at Han mest dyrebare skabninger skulle leve, med Ham, og med hinanden.

Det er synden, som får os til at mene, at Loven er ond, for eksempel når den siger, at en kvinde er bundet til sin mand, så længe han lever, og først er fri til at blive en andens, når han dør. Synden lever i os som et ekko af den løgn, Satan fik vore første forfædre at tro på, og bestandig får os til at tro på, også: at vi ikke alene selv kan kende og beherske godt og ondt, men også har ret til at dømme om godt og ondt, og mene at vor dom er fuldt så god og gyldig som Guds. Ja, faktisk får synden os til at regne vor egen dom for bedre og mere gyldig end Guds; for synden får os også til at mene, at jeg er vigtigere end Gud, og at det er vigtigere, at jeg får min vilje, end at Guds gode vilje sker. Synden gør mig til min egen Gud!

Det er også på grund af synden, vi kommer ud i situationer, hvor det er gør ondt at adlyde Guds Lov; på grund af den ondskab, synden har bragt ind i verden, andres ondskab, og vor egen, og fordi hele vor verden er under Guds dom .

Derfor er det, at et ægteskab kan blive så pinefuldt, at selv kristne, der ønsker at ære og adlyde Guds gode vilje, kan komme til at opleve Hans Lov som ond, når den siger, at en gift kvinde er bundet til sin mand, så længe han lever, og først er fri til at blive en andens, når han dør. Og også på andre måder kan det komme til at forekomme os, at det ville være så meget bedre, hvis Guds Lov ikke var helt som den er, eller hvis Gud havde givet os *Ti Forslag* istedet for *De Ti Bud*. Og det er også på grund af syndens magt over os, at vi kommer til at tænke på den måde; fordi vi ikke tror på Gud, i den forstand, at vi ikke rigtig stoler på, at Hans vilje er det, der er godt, og også at det vil være godt for mig at følge Hans vilje. Derfor, og fordi den godhed, Guds Lov afspejler, ikke er det eneste, vi har i os, selv ikke vi, som er kristne og har Han Hellige Ånd i os, og Hans liv, og Hans godhed. Det er det, vi hører i dag, at Apostlen skriver om: at vi ikke alene ikke slår til over for Gud, men også i vort inderste vaesen er Guds fjender.

Ja, de fleste af os er nok ikke opmærksomme på at vi egentlig har noget *imod God*, sådan, direkte. Men ikke desto mindre er der noget i os, som ikke vil det, Gud vil, fordi det ikke vil God. Det, *kødet vil*, det vil sige: vor syndige natur, er *fjendskab mod Gud*, skriver Apostlen i det følgende kapitel.

Det er også det, han skiver om, når han skriver, som vi hører det, at synden får os til, når Loven lærer os, hvad Guds vilje er, at ville det modsatte. *Begæret vidste jeg ikke af, før loven sagde: »Du må ikke begære!« Men med budet fik synden et påskud og vakte al slags begær i mig.* Igen, det er nok ikke noget, de fleste af os er bevidste om; det er en åndelig virkelighed, og netop derfor påvirker den os på en måde, vi ikke er bevidste om.

Derfor er det, at Apostlen spørger, om Loven er ond; ikke så meget, fordi den forlanger noget af os, vi syndere ikke vil, men fordi den får os syndere til at synde. *Skal vi da sige, at Loven er synd?*, spørger han; bortset fra, at det ikke er et egentligt spørgsmål, for svaret er givet med spørgsmålet selv. Eftersom Loven er fra Gud, kan den ikke i sig selv være ond. Og det er da heller ikke i egentlig forstand det at kende Loven, som gør os til syndere. Det er vi allerede i forvejen, og det er det, der bliver klart, når vi kommer til at kende Loven. *Synden kom jeg først til at kende gennem Loven*, som Apostlen skriver. Loven viser os ikke alene, hvad der er Guds vilje, og hvordan vi skylder Ham at leve og gebærde os, den viser os også, hvor langt vi er fra at leve op til Guds godhed, og den godhed vi skylder Ham, i vort liv, og i vort sind og vore tanker.

Og ikke alene det; som Apostlen skriver det i dag, giver Loven os også et glimt af den ondskab, vi har i os, når den lærer os, hvad der er godt og Guds vilje, og vor reaktion er at ville det modsatte. Guds godhed kræver ikke alene det af os, vi ikke kan, men også det, vi ikke vil, og ikke kan få os selv til at ville. Dermed viser Loven os, at vi med rette er under Guds dom, at vi intet håb har om at leve op til den godhed, Guds Lov kræver af os, intet håb om at gøre os selv gode nok til ikke at skulle gå til grunde i Guds godheds dom og vrede imod al ondskab og alt ondt. Vi er døde for Guds godhed. Og derfor er vi også døde over for Loven, hjælpeløse i forhold til at leve op til den, og dømt til evig død og forbandelse. Men det er ikke fordi Loven er ond, eller fordi Gud er det, men fordi vi selv er det. *Loven er hellig og budet helligt og retfærdigt og godt*, som Apostlen skriver. *Blev dette gode da min død? Aldeles ikke! Men det blev synden, for at den kunne fremtræde som synd, og den brugte det gode til at volde min død, for at synden ved at bruge budet skulle vise sig at være syndig ud over alle grænser.*

Og det er godt. For derved, at synden bliver afsløret i al sin syndighed, og vi selv i vor egen, deraf lærer vi hvor god Gud er, og Hans frelse.

Det er det, Apostlen vil lære os, når han minder os om, at en gift kvinde ved Loven er bundet til sin mand, så længe han lever, det vil sige: ifølge Guds ordning og ordre, og først er fri til at blive en andens, når han dør. Ægteskabet som Guds hellige ordning afspejler Hans egen godhed, at Han ikke skiller sig af med dem, Hans kærlighed har bundet Ham til, selvom vi gør hvad vi kan for at gøre det umuligt for Ham at holde os ud. *Er vi utro, forbliver Han dog tro, som Apostlen skriver det andetsteds. Og endnu mere end det, som Apostlen skriver endnu et andet sted: Kristus elskede Kirken og gav sig hen for hende for at hellige hende ved at rense hende i vandbadet ved Ordet for at føre Kirken frem for sig i herlighed, uden mindste plet eller rynke, hellig og lydefri.*

Guds Søn gav sig hen for at vinde sin utro og udelige menneskehed tilbage for sin kærlighed, født som en af os, døbt sammen med syndere for at tage alle synderes synd på sig, og bære den i sin død på korset, under Guds dom og vrede over al synd, Hans hellige had imod al ondskab og alt ondt.

Og dermed er vi, som Apostlen skriver det, *gjort døde for Loven ved Kristi legeme, for at vi skal tilhøre en anden, nemlig Ham, der er opstået fra de døde.* Ved Hans død er vi døde for Loven.

Alt hvad Loven kræver, har Han opfyldt for os. Han har levet det liv, vi skylder Gud at leve, i fuldkommen kærlighed og lydighed; og Han har båret straffen for, at vi ikke selv lever på den måde.

Og dermed er vi døde for Loven, og Loven for os. Vi tilhører ikke længere Loven. Vi er ikke under dens dom, at vi ikke kan tilhøre Gud, og ikke kan leve i Hans kærlighed, fordi vi synder, og er syndere. Tværtimod befaler Gud os at leve i Hans kærlighed, under Hans Ord. Ved sit løfte, i vandbadet ved Ordet, har Han bundet sig selv til os. Og selv om vi stadig svigter Ham, og synder, tilhører vi Ham ikke desto mindre, som en gift kvinde er bundet til sin mand, og Han tilhører sin Kirke og sine kristne. I vort liv med Ham, som Hans Kirke, under Hans Ord, erklærer den himmelske Dommer os frie for al dom og straf, og vi er det, for Han har selv båret all dom og straf for os. Og Han gør krav på os og kræver os som sine egne ved Ordet om den pris, Han har betalt for os, og binder sig til os på ny. Og Hans Ord og løfte er helligt for Ham; det er jo derfor, en gift kvinde ved Loven er bundet til sin mand, så længe han lever. Og det er godt.

Ham, som med sin kraft, der virker i os, formår at gøre langt ud over alt, hvad vi beder om eller forstår, Ham være ære i Kirken, og i Kristus Jesus, i alle slægtled, i evighedernes evighed.